

עבודת השם

פרשת "ויקהל-פקודי"

לאחר מספר ימים שוב סעד באותה מסעדה כיד המלך, ובתום הארוחה ביקש לחתום על שובר של העסק ולשלוח את החשבון להנהלה. "ממתי מגיע לך אירוח במסעדה יוקרתית על חשבון העסק?" שאל אותו מנהל החברה כשקיבל את החשבון. "מה השאלה? הלא לשמעון אתם משלמים".
"נכון", ענה מנהל המפעל - "שמעון הוא איש מכירות ותפקידו הוא להיפגש במסעדות יוקרתיות עם לקוחותינו. לשמעון אנחנו לא "מרשים". אותו אנחנו מחייבים כיון שמן הארוחה שלו מרוויח העסק ולכן אנחנו נשלמים את ההוצאות. אך אתה, מה לך ולארוחות אלו? למפעל לא תצמח כל טובה מכך אלא רק נזק!" כך הוא לגבי השבת.

בני התורה אשר תורתם אומנותם ועוסקים יום ולילה בתורה, להם מתאימה המנוחה גם כדי לצבור כוחות מיוחדים לכל השבוע, וגם כדי לענג בכך את עצמם בשבת. אין ספק גם בליל שבת הם נשארו ללמוד עד השעות הקטנות של הלילה. אך אדם שכל השבוע אין לו כל עסק עם לימוד התורה והוא נתון רק לפרנסתו עבודו השינה היא נזק. עליו מוטלת החובה לעסוק בתורה כדי לקדש את עצמו בשבת, ובכדי לייקר את השבת יותר משאר ימות השבוע.

כך צריכה להיות ראייתו של האדם את השבת. השבת לא ניתנה לנו כ"עונש" של אי-עשיית מלאכה, אלא היא ניתנה לנו כדי לעסוק בתורה ולחזק את האמונה ולהטעין את הנשמה כל שבוע מחדש שלא נשכח את היעוד שלנו בעולם הזה ולא כאותם כסילים ששבת בשבילם זה יום של הוללות מעורב, כדור רגל, ומסיבות של שטן או להם מיום הדין או להם מיום התוכחה.

"אֵלֶּה פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן מִשְׁכַּן הָעֵדוּת, אֲשֶׁר פָּקַד עַל־פִּי מֹשֶׁה:"
(פקודי לחכא) בפרשה זו קוראים על סיום בנין המשכן, ורבותינו הקדושים כתבו שהתורה רמזה על שני בתי המקדש שהיו ונחרבו, בית ראשון החזיק ארבע מאות ועשר שנים (גימטרייה "משכן") ובית המקדש השני החזיק ארבע מאות ועשרים שנה (גימטרייה המשכן עם חמש האותיות) אולם המתבונן במלאכת המשכן ובנייתו יראה, שהכל הוקם על ידי נדבותיהם של עם קדוש, בני אברהם יצחק ויעקב, שכולם רחמנים וגומלי חסדים. גברים, נשים וטף, כולם נרתמו לעבודת הקודש, ואפילו הנשים נתנו את המראות בהן היו מתקשטות. וכל מה שיכלו לתת מסרו באהבה ובשמחה לבניין המשכן.

מעלת גמילות חסדים גדולה היא מאוד, ואפילו כשאדם נותן מלחמו. וזהו מאמר חכמינו זכרונם לברכה: "המלווה לעני בשעת דחקו פרוש כשהוא עצמו (הנותן) דחוק, ועם כל זה

"וַיִּקְהַל מֹשֶׁה, אֶת־כָּל־עֵדוּת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם:" (ויקהל לה-א) משה רבנו הקהיל את כל עם ישראל בלי יוצא מן הכלל ומסר להם על אודות מעשה המשכן וכליו, ומדוע צריך לאסוף את כל כללות עם ישראל במצווה זו, כי לבנין המשכן דרושה האחדות כאיש אחד בכללות עם ישראל, כי הרי ראינו שלא חרב הבית אלא בעוון שנאת חנם, שזהו שורש הפירוד והמחלוקת בעם ישראל, וכבר אמרו שאינו עתיד להבנות אלא ע"י אהבת חנם, שהיא מציאות האחדות כאיש אחד בעם ישראל, לכן כאשר משה רבנו מצווה על בנין המשכן הקהיל את כל עדת ישראל, ולכן פרשה זו נאמרה בהקהל דווקא ולאחר מעמד הר סיני, ששם זכו בני ישראל להגיע לשיא המדרגה של ויחן שם ישראל כאיש אחד בלב אחד, מאותו מעמד נצטוו על הקמת המשכן שדורש את אחדות עם ישראל. (וידבר יוסף)

"שֵׁשֶׁת יָמִים, תַּעֲשֶׂה מְלָאכָה, וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יִהְיֶה לָּךְ קָדְשׁ שַׁבַּת שַׁבְּתוֹן," (ויקהל לה-ב) נאמר ששת ימים תעשה מלאכה וכו', אלא נאמר תיעשה כלומר, מי ששומר שבת כהלכתה יש לו ברכה בימות החול המלאכה והמפרנסה תיעשה מעצמה והיזדמן ממנו יתברך. שנאמר לקראת שבת לכו ונלכה כי היא מקור הברכה. יש כאלה שחושבים שהשבת ניתנה בעיקר לשינה ולמנוחה "שבת וינפש" שכן שבת ר"ת שינה בשבת תענוג, ומנצלים את השבת למנוחה ולבטלה. אך טעות היא בידם! אכן שינה בשבת תענוג, אך צריך להבין משמעותה של השינה בשבת ולמה היא ניתנה.

משל למה הדבר דומה? ראובן הוא פקיד בחברה מסוימת ונזדמן למסעדה יוקרתית. להפתעתו הוא רואה את שמעון חברו הטוב העובד באותו חברה יושב גם הוא במסעדה בחברת אנשים נוספים, ובסיומה של הסעודה חותם הוא על שובר של העסק, ואינו משלם, ולא זו בלבד, אף מזמין הוא על חשבון העסק את כל אותם אנשים שישבו ואכלו עמו. סבר ראובן לתומו שכך הוא הנהוג בחברה, שאכילה במסעדה היא על חשבון העסק ואין צורך לשלם.

17:24	כניסת השבת
18:24	צאת השבת
17:47	שקיעה
18:59	ר. תם
5:59	הנץ

הפטרה: "כה אמר ה'"

הוא מלווה לחברו, הרי הוא גומל חסדים אמיתי, ורמזו עוד בפסוק: "מאשר שמנה לחמו והוא ייתן מעדני מלך", אדם לעצמו מסתפק בלחם, אך לאחרים הוא ייתן מעדני מלך.

"אֵלֶּה פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן מִשְׁכַּן הָעֵדוּת, אֲשֶׁר פָּקַד עַל־פִּי מֹשֶׁה:"
(פקודי להיכא) אליבא דאמת לא היה כל צורך בעריכת דין וחשבון זה, אלא "אשר פקד על פי משה" משה רבנו דרש זאת, כדי לקיים "והייתם נקיים מה' ומישראל" שמא יעלה ברצונו של משהו לדעת, מה נעשה בכל הכסף שנתרם למשכן. אך בכל זאת אחרי ספירת משה רבנו וערך חשבון היה חסר לו כסף וזהו ועוד פעם חשבון ועוד פעם עד שגילה שלא לקח בחשבון את "הוויים" של המישכן, ומכאן אנו לומדים שאפילו אדם כמו משה רבנו יכול לטעות. צריך לעשות חשבון נפש עם עצמנו ולהתבונן כל יום על מה שעשינו באותו יום ומה אפשר לתקן, אם גזלנו או שקרנו כי ביום הדין נצטרך לתת את הדין על מה עשינו עם כל המצוות הכסף והזהב) לכן אם נשים לב בספר תורה כשר כמעט בכל עמוד מתחיל באות וו. לזכר החשבון שהתקשקש לעשות משה רבנו ומצא פסול (ששכח את הוויים) כך שזה יזכיר לנו שכל

יום שעובר צריך להתבונן ולעשות חשבון נפש ורצוי לעשותו לפני קריאת שמע על המיטה. כל בעל עסק סופר כל יום מה היוצאות ומה ההכנסות ומה אפשר עוד לשפר שיהיו יותר הכנסות שהעסק יצליח וישגשג, כך גם אמר לנהוג האדם שכל עסקיו זה לעבוד את הקב"ה בשמחה ובטוב לבב להשרות שלום בינו לבין אשתו לקיים תורה ומצוות ולשפר את מעשיו ולעלות בסולם היראה.

"בְּיָוִם־הַחֲדָשׁ הָרִאשׁוֹן, בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ, תִּקְּוּם, אֶת־מִשְׁכַּן אֹהֶל מוֹעֵד." (ופקודי מ"א) ג' פעמים כתיב בפרשה לשון הקמה תקים, הוקם, ויקם, שהם כנגד ג' בתי מקדש, שני בתי מקדש ראשונים שנבנו ע"י ב"ו ונחרבו נאמר בהם לשון תקים ויקם, ואילו ביהמ"ק השלישי שעתידי להבנות ע"י הקב"ה נאמר בו הוקם, והכונה שיקום מאליה ולא יהיה תלוי במעשה בשר ודם, אלא יהיה בית מקדש נצחי שאין אחריו חורבן וגלות, מכיוון שמעשה ידיו של הקב"ה הוא ולכן לא יהיה תלוי בזמן, וכמו שאמר הכתוב ישראל נושע בה' תשועת עולמים, שע"י ישועה של הקב"ה תהיה תשועה עולמית. (וידבר יוסף).

סיפור בהמשכים השטן התבלבל חלק ב

ציצור: דון-פרננדו אגולר היה אישיות ידועה ומפורסמת בימי האופל שלאחר גירוש ספרד. מאחורי דון אגולר הסתתר סוד גדול. באותם ימים, שהיו מהקשים בדברי ימי ישראל, רווחה בספרד תופעת האנוסים. אלה היו יהודים, במיוחד עשירים וקרובים למלוכה, שניסו להציל את מעמדם ואת רכושם על-ידי המרת דתם למראית עין. הם חיו כיהודים בסתר, ונרדפו בחמת זעם על-ידי האינקוויזיציה. **המשך:** על הבימה כבר המתינו עשרות אמנים ונגנים, בידיהם כלי נגינה מגוונים, נכונים לרגע שבו יצטוו לפתוח בשיר. בשורות הראשונות ישבו הנכבדים שבעם, אנשי השלטון, בני האצולה הספרדית, ראשי הכמורה והאינקוויזיציה, ועוד רבים. רגע הפתיחה הגיע. המנצח נתן את האות והקונצרט החל. זה אחר זה פצחו הנגנים והמרים בשלל שירים, שירי מולדת ושירי כל עם ועם, אשר בוצעו היטב באמצעות כלי-הנגינה המיוחדים. זה מנגן במפוחית נדירה, ושכנגזו פורט על כלי-מיתר בלת-מוכר, וכך הלאה. קולות הנגינה התערבבו עם קולות הצופים הנלהבים, אשר לא פסקו מלהלל במחיאיות כפיים מרצות את הנגנים. האווירה המשלהבת גאתה והלכה מרגע לרגע. ופתאום, באותם רגעי שיא, שמע לפתע קולו הפשוט והצלול של השופר, בתקיעה ארוכה חודרת לב. התוקע בשופר היה המנצח בכבודו ובעצמו, דון-פרננדו אגולר, אשר התכבד גם הוא לתת את חלקו בתמורת. הוא נטל קרן איל, התחיל בתקיעה ארוכה, לאחר שברים, אחריהם תרועה, ושוב תקיעה ארוכה. כל הסדר חזר שוב ושוב, עד שסיים לתקוע את שלושים הקולות המחוייבים על-פי ההלכה. לגבי הצופים הרבים זה היה עוד ביצוע מהנה מתוך כמה וכמה נעימות וביצועים שנעשו בקונצרט, אולם לקהל האנוסים שבתוך הקהל זה היה הלם של ממש. ליבם החסירי פעימה. עיניהם הפערורות לא סרו אף לרגע מדון אגולר, ואוזניהם היו כרויות לכל אחת ואחת מההברות היוצאות מן השופר. רק כאשר סיים את התקיעות קלטו האנוסים את גודל הנס. כל אנשי האצולה, הכמורה והאינקוויזיציה היו שם, ומתוכם לא היה אפילו אחד שקלט מה התרחש מתחת לאפם. אושר אין-סופי הציף את ליבם של האנוסים, שלא פסקו מלהלל ומלהודות לה' על שזכו לקיים את מצות היום, לנגד עיניהם הפקוחות של הגדולים והאכזריים באויבי היהדות. אמר חכם אחד: מעולם לא הצליח אדם לבלבל את השטן בתקיעותיו כדון אגולר בשעתו. כל שליחי השטן היו שם, גדולי הכמורה והאינקוויזיציה, כולם שמעו וראו, ולא ידעו מאומה. **סוף!**

ע"פ ילקוט יוסף
כרך ד'

פינת ההלכות דיני לקיחת תרופות בשבת

ס. יש מתירים לבלוע בשבת כדורי "אספירין" אף למי שסובל ממיחוש בעלמא, כיון שכיום רגילים בזה הרבה בני אדם אפילו בריאים למניעת הצטננות, וכדומה. ויש חולקים. ולדינא, כל שכואב הראש ויש לו צער גדול, מותר לקחת כדור אספירין או אקמול לבלועם, להשקיש הכאב ולהרגיעו, ובפרט באספירין שהרבה בריאים לוקחים אותו לזלזל הדם, וחשוב כעין מאכל בריאים. ומה שנתבאר בילקוט" (שבת ד' עמוד קמא) שיעשה בשינוי, וכגון שיכרכנה בסיב, או לקחתה דרך שופורת, או שיחתן את הכדור במים פושרים עד שימס, וישתה, כל זה מדרך חומרא אם יכול יעשה כן. ובוזה יזהר שלא יערבב את האבקה במים מועטים, אלא יעשה בלילה רכה. אבל אם קשה לו להחמיר יסמוך על עיקר הדין. (ילקוט" שם עמ' קמא. הליכות עולם ח"ד עמ' קסו)

סא. הסובל מגדודי שינה ואינו יכול להירדם אלא על-ידי שיקח כדורי שינה, יש להקל לו ליקח כדורי שינה בשבת, כל שאי אפשר לו בלא זה. (ילקוט יוסף שבת כרך ד' עמוד קמג)

עלון זה לעילוי נשמת!

ברוך עובדיה בן שרה	יגאל יוכפז בן שושנה
שרה בת סלמה	שלום בן משה
אסתר בת חנה	שלום בן אברהם
ציון עובדיה בן רחל	יחזקאל אליהו בן סמרה
נעמי לקס בת אסתר	יעקב לקס בן אסתר
רחל עובדיה בת אסתר	רבקה בת כאוגו וחנניה
שלמה בן אליהו ושרה	אברהם דמתי בן אסתר
דוד שורחון בן חוה	יוסף צברי בן אהרון

ת. נ. צ. ב. ה.

עורך ומגיש: שלום ע.

המעוניינים לקבל את העלון למייל בתפוצה שבועית:
יש לשלוח הודעה לאימייל: avodat.asef@gmail.com
כמו כן ניתן להוריד את העלון אתרתי "לדעת" ו"דרשו"